

24 Μαρτίου 2014

Η Χάρις της Ενδόξου «Παναγίας Σουμελά» στη Μελβούρνη της Αυστραλίας

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

Φωτο:neolaia.gr

Όμως ξεχωριστή θεωρώ και την ιστορία του Βασίλη Σεβαστόπουλου, συμπατριώτη μας που ζει και εργάζεται μόνιμα στη Μελβούρνη της Αυστραλίας, την οποία προσωπικά το Μάιο του 1994 μου διηγήθηκε.

Ο Βασίλης, που για χρόνια ήταν πρόεδρος της Αδελφότητας Ποντίων Μελβούρνης, σε ένα από τα ταξίδια του στην Ελλάδα είχε επισκεφθεί το μοναστήρι της Σουμελά. Στη συνάντηση που είχε με τον τότε πρόεδρο του Ιδρύματος Παναγιώτη Τανιμανίδη, εκείνος του χάρισε ένα αντίγραφο της ιερής εικόνας. Το εικόνισμα αυτό, αφού το διάβασε στην Ιερά Τράπεζα, το έφερε μαζί του στην Αυστραλία και το είχε μόνιμα στο προσκέφαλό του.

Στα χρόνια που ακολούθησαν και ενώ οι δουλειές του (big business) όπως χαρακτηριστικά μου έλεγε ότι κάνει μεγάλωναν. Έτσι που ο ίδιος είχε αγοράσει, μεταξύ των άλλων, ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο και κυκλοφορούσε με μια πολυτελή Mercedes, με πλαίσια που έφεραν το χαρακτηριστικό τίτλο ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ. Ανεξήγητα όμως έπεσε βαριά άρρωστος από ένα σοβαρό εγκεφαλικό επεισόδιο.

Μετά την πάροδο 3 μηνών, όπως ο ίδιος διηγείται, και ενώ βρισκόμουν σε κωματώδη κατάσταση, οι ελπίδες μου για ζωή όλο και λιγόστευαν, και οι γιατροί στις αγωνιώδεις ερωτήσεις των συγγενών μου τους έλεγαν πως οι ίδιοι έκαναν ότι

μπορούσαν και πως τώρα μόνον ο Θεός μπορεί να κάνει κάτι περισσότερο γι' αυτόν.

Απελπισμένοι οι συγγενείς μου προσέφυγαν στην τελευταία ελπίδα που είχαν. Μετέφεραν στο προσκέφαλο του κρεβατιού μου το αντίγραφο της εικόνας της Παναγία Σουμελά και άρχισαν να προσεύχονται ζητώντας τη βοήθειά της.

Για τρεις συνεχόμενες μέρες, μου διηγείται ο Βασίλης, παρόλο που βρισκόμουν σε κώμα, θυμάμαι ολοκάθαρα να έρχεται από την είσοδο του δωματίου μου ο νεκρός από χρόνια πατέρας μου και να με καλεί προστακτικά να τον ακολουθήσω. Ενώ όλες αυτές τις μέρες, μια όμορφη αλλά πάντα αμίλητη, μουτρωμένη κυρία, να βρίσκεται όρθια στο προσκέφαλο του κρεβατιού μου.

Η υποσυνείδητη αντίδραση προς το κάλεσμα που μου απηύθυνε ο νεκρός πατέρας μου, ήταν η επανειλημμένη άρνησή μου να τον ακολουθήσω.

Την τρίτη μέρα, που, όπως εκ των υστέρων με ενημέρωσαν οι γιατροί, με θεώρησαν κλινικά νεκρό, υποστηριζόμενο μόνο από μηχανικά μέσα, με πλησίασε ο πατέρας μου, με έπιασε από το χέρι και επέμενε να με πάρει βίαια μαζί του. Την ίδια στιγμή η άγνωστη κυρία που βρισκόταν όλες αυτές τις ημέρες στο δωμάτιό μου, ήρθε κοντά μου, με έπιασε από το άλλο χέρι και χωρίς να μου πει τίποτα με τράβηξε προς τα πάνω. Εγώ αμέσως ανασηκώθηκα στο κρεβάτι μου άνοιξα τα μάτια μου και είδα γύρω μου την αδελφή μου, το γιατρό και την άγνωστη κυρία να μου χαμογελά και να μου λέει: «Βασίλη, σήκω, είναι πολύ νωρίς ακόμη για σένα, για να ταξιδέψεις με τον πατέρα σου». Μου ήταν αδύνατον να καταλάβω τι ακριβώς συνέβαινε εκείνη την ώρα, να ξεχωρίσω το όραμα από την πραγματικότητα, το όνειρο από την αλήθεια, όμως ένιωθα την ανάγκη να ρωτήσω, ποιά είσαι, πως σε λένε; Και η άγνωστη λες και άκουσε τις σκέψεις μου, μου απάντησε «Εγώ φεύγω, όμως θα σε συντροφεύει η εικόνα μου».

Άνοιξε την πόρτα και σιγά σιγά απομακρύνθηκε από το θάλαμο!

Ο Βασίλης Σεβαστόπουλος σήμερα που γράφω την ιστορία, την οποία ο ίδιος μου εκμυστηρεύτηκε (Ιούνιος του 2007) είναι καλά στην υγεία του, εργάζεται ως ιδιοκτήτης ταξί και επανεντάχθηκε στην ποντιακή κοινότητα της Μεμβούρνης.

Πηγή: Μνήμες και μνημεία του Πόντου. Στέφανος Π. Τανιμανίδης. ΣΟΥΜΕΛΑ «Η ΠΡΟΣΦΥΞ ΠΟΝΤΙΑ ΠΑΝΑΓΙΑ». Τόμος β΄. Σελ. 453-455

<http://bitly.com/1tByEBj>